

Minister Klimatu i Środowiska

DSOK-WKS.0500.1.2026.ŁW
4221640.17176168.14114870
Warszawa, 24-03-2026

Dotyczy: Interpelacja posła Wiesława Krajewskiego w sprawie polityki klimatycznej państwa, K10INT15121

**Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP**

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją nr K10INT15121 posła Wiesława Krajewskiego przekazuję odpowiedź przygotowaną przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska we współpracy z Ministerstwem Energii.

1. Czy rząd dysponuje aktualną, spójną i długoterminową strategią polityki klimatycznej państwa, a jeśli tak – dlaczego nie została ona w sposób jasny i kompleksowy przedstawiona opinii publicznej?

Polityka klimatyczna obejmuje dwa główne filary: 1 – ochrona klimatu w powiązaniu z transformacją energetyczną oraz 2 – adaptacja do obecnie zachodzącej i przewidywanej zmiany klimatu.

W zakresie ochrony klimatu i transformacji energetycznej kluczowym dokumentem strategicznym jest procedowany przez Ministerstwo Energii projekt aktualizacji Krajowego Planu w dziedzinie Energii i Klimatu do 2030 r. z perspektywą do 2040 r. (dalej: KPEiK). KPEiK obejmuje m.in. zagadnienia zarówno z zakresu polityki energetycznej, jak i polityki klimatycznej. Dokument określa cele, scenariusze rozwoju, działania inwestycyjne i regulacyjne oraz instrumenty finansowe, dotyczące obszaru energii i klimatu, przewidziane do realizacji w perspektywie do 2040 r. Projekt dokumentu jest dostępny na stronie Ministerstwa Energii – [\[link\]](#).

W zakresie adaptacji do zmian klimatu – Ministerstwo Klimatu i Środowiska jest w trakcie opracowywania nowej Krajowej Strategii Adaptacji (dalej: KSA) wraz z Planem Działań Adaptacyjnych (dalej: PDA). Celem obu dokumentów jest ocena ryzyk klimatycznych i ich wpływ na funkcjonowanie społeczeństwa i różnych sektorów gospodarki w warunkach zmieniającego się klimatu. Ponadto w KSA i PDA zostaną wskazane działania adaptacyjne, harmonogram ich wdrażania, koszty i instytucje odpowiedzialne za realizację.

Ważnym uzupełnieniem polityki klimatycznej jest powstający obecnie Krajowy Plan Odbudowy Zasobów Przyrodniczych (dalej: KPOZP). Dokument ten jest wdrożeniem Rozporządzenia (UE) 2024/1991 z dnia 24 czerwca 2024 r. w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i zmiany rozporządzenia (UE) 2022/869 i będzie stanowił podstawę dla działań na rzecz odbudowy przyrody i ochrony różnorodności biologicznej w perspektywie do 2050 roku. Działania zaplanowane w ramach KPOZP będą przyczyniać się zarówno do mitygacji, jak i adaptacji do zmiany klimatu. Przewiduje się przyjęcie dokumentu przez Radę Ministrów w 2026 r.

Ponadto w Ministerstwie Klimatu i Środowiska trwają prace nad przygotowaniem Narodowego Programu Leśnego (dalej: NPL), który wyznaczy ramy działań państwa w zakresie polityki leśnej. NPL jest aktualnie w trakcie opracowywania, a jego założenia są przedmiotem uzgodnień i dyskusji dotyczących kierunków rozwoju leśnictwa oraz roli lasów w polityce klimatycznej. Przewiduje się, że dokument ten zostanie przyjęty przez Radę Ministrów w roku 2027.

2. Jakie są prognozowane koszty transformacji klimatycznej ponoszone przez gospodarstwa domowe w perspektywie najbliższych 10 i 20 lat?

Jak wynika z analiz przeprowadzonych w ramach pracy nad aktualizacją KPEiK, transformacja klimatyczna przyczyni się do obniżenia kosztów ponoszonych przez gospodarstwa domowe poprzez obniżenie kosztów wytworzenia energii oraz obniżenie cen energii elektrycznej. Obniżenie ww. kosztów i cen szacowane jest w przedziale od 3% do 33% dla gospodarstw domowych, przedsiębiorstw oraz w sektorach usługowych, w perspektywie do 2030 r. i dalej do 2040 roku. W konsekwencji, znaczącej redukcji ulegnie poziom ubóstwa energetycznego w Polsce. Finalna dynamika spadku kosztów wytworzenia- i cen energii, oraz poziom redukcji ubóstwa energetycznego, będą zależne od finalnego kształtu miksu energetycznego, zawartego w dokumencie strategicznym KPEiK, po jego przyjęciu przez Radę Ministrów i wdrożeniu w życie. Szczegółowe dane dot. kosztów inwestycyjnych w procesie transformacji energetyczno-klimatycznej znajdują się w załączniku 5 do aKPEiK [\[link\]](#). Całkowite koszty inwestycyjne procesu transformacji w kierunku gospodarki neutralnej dla klimatu, po uwzględnieniu oszczędności i korzyści wynikających z tegoż procesu transformacji (m.in. obniżenie kosztów i cen energii, redukcja ubóstwa, redukcja zależności importowych, podniesienie jakości powietrza i poprawa zdrowia, bardziej dynamiczny wzrost gospodarczy, etc.), szacowane są na poziomie niższym, niż koszty braku transformacji lub powolnej transformacji.

Koszty adaptacji do zmian klimatu zostaną określone w toku prac nad KSA.

3. Jakie konkretne mechanizmy ochronne przewidziano dla osób zagrożonych ubóstwem energetycznym?

Podstawowym mechanizmem ochronnym, przewidzianym dla osób dotkniętych dziś ubóstwem energetycznym wynikającym z wysokiego uzależnienia krajowego systemu elektroenergetycznego i ciepłownictwa od paliw kopalnych o wysokich kosztach produkcji i zakupu, jest systemowe obniżenie kosztów wytworzenia i cen zakupu energii i ciepła, w procesie transformacji energetyczno-klimatycznej, o którym była mowa w odp. na pytanie nr 1.

Warto w tym miejscu wspomnieć o środkach uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych. Środki te zasilają budżet państwa (z pewnymi wyjątkami przeznaczonymi na cele dedykowane), z którego finansowane są zadania zgodne z katalogiem celów wskazanych w dyrektywie ETS. Co prawda ich finansowanie nie jest bezpośrednio powiązane z konkretnymi wpływami z aukcji (zgodnie z zasadą jednolitości materialnej budżetu, nie łączy się danych dochodów z konkretnymi wydatkami), jednak można je traktować jako wydatkowanie równowartości środków pozyskanych z tych aukcji.

Z tytułu aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji w ramach systemu EU ETS, Polska uzyskała w latach 2013-2025 łączne wpływy w wysokości ok. 139 764 mln zł (z czego ok. 95 690 mln zł – do budżetu państwa).

Zgodnie z przepisami unijnymi państwa członkowskie samodzielnie określają zasady wykorzystania środków pochodzących z aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji. Warunkiem jest przeznaczenie 100% uzyskanych wpływów – bądź ich równowartości

finansowej – na działania prośrodowiskowe. Ponadto, zgodnie z wymogami UE, do 31 lipca każdego roku państwa członkowskie są zobowiązane przekazywać Komisji Europejskiej sprawozdanie dotyczące sposobu wykorzystania środków z aukcji uprawnień lub ich równowartości finansowej.

Wspomniane sprawozdania przygotowywane przez Polskę od początku wykazują wykorzystanie równowartości finansowej dochodów uzyskanych z aukcji na wskazane w dyrektywie 2003/87/WE cele środowiskowe obejmujące m.in. redukcję emisji, rozwój OZE, finansowanie badań nad efektywnością energetyczną i czystymi technologiami oraz działania zwiększające efektywność energetyczną, w tym termomodernizację budynków.

Od 2020 roku Polska jest również beneficjentem Funduszu Modernizacyjnego (FM). Fundusz Modernizacyjny zasilany jest wpływami z corocznej sprzedaży 2% europejskich uprawnień do emisji CO₂ (EU ETS). Polska jest największym beneficjentem tego funduszu. Z jego środków do 2030 r. Polsce przypadnie około 53,5 mld zł wsparcia. W ramach FM możliwe jest dofinansowanie realizacji inwestycji mających na celu modernizację krajowego systemu energetycznego oraz poprawę efektywności energetycznej.

Fundusz Modernizacyjny wspiera przede wszystkim inwestycje z zakresu: wytwarzania i użytkowania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych; ciepłownictwa; magazynowania energii i modernizacji sieci energetycznych, w tym rurociągów należących do systemów ciepłowniczych, sieci elektroenergetycznej; transformacji regionów uzależnionych od stałych paliw kopalnych, sprawiedliwych przemian tych regionów; efektywności energetycznej, w tym w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów. Do marca br. Polska uzyskała akceptację 32 programów priorytetowych, które sukcesywnie są uruchamiane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej – Operatora FM.

Powyższe działania uzupełniają środki polityki spójności 2021–2027 w ramach programu Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko (FEnIKS), w którym na inwestycje w obszarze energetyki przewidziano ok. 6 mld euro. Finansowanie obejmuje m.in. efektywność energetyczną budynków (głęboka i kompleksowa termomodernizacja wraz z wymianą źródeł ciepła), efektywność energetyczną przedsiębiorstw (modernizacje ograniczające energochłonność procesów), ciepłownictwo (modernizacja i dekarbonizacja systemów, przyłączenia do ciepła systemowego), inwestycje w OZE (w tym instalacje prosumenckie, a także w obszarze wykorzystania biogazu i biometanu) oraz w infrastrukturę elektroenergetyczną i infrastrukturę gazową (do 2025 r.).

Tego typu inwestycje, współfinansowane głównie w formule bezzwrotnych dotacji, obniżają zapotrzebowanie na energię i koszty wytwarzania oraz przesyłu, a przez to trwale zmniejszają rachunki gospodarstw domowych, co jest kluczowe z perspektywy ochrony osób zagrożonych ubóstwem energetycznym. W tym nurcie mieści się finansowanie Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze”, który – również dzięki środkom FEnIKS – zapewnia wyższe poziomy dofinansowania dla gospodarstw o najniższych dochodach, wspierając wymianę nieefektywnych źródeł ciepła oraz termomodernizację domów jednorodzinnych.

Komplementarnie Krajowy Plan Odbudowy i Zwiększania Odporności (KPO) kieruje na obszar energetyki ok. 30 mld euro, koncentrując się na inwestycjach, które powiększają podaż tańszej, czystej energii i zmniejszają koszty po stronie odbiorców. Obejmuje to przede

wszystkim rozwój morskiej energetyki wiatrowej (offshore) i niezbędnej infrastruktury przyłączeniowej, modernizację i cyfryzację sieci, magazyny energii, efektywność energetyczną budynków oraz inwestycje w niskoemisyjny wodór.

Na szczególną uwagę zasługuje Program Priorytetowy „Czyste Powietrze”, który był zasilany środkami zarówno KPO, jak i programu FEnIKS, co umożliwiło dofinansowanie projektów dotyczących wymiany nieefektywnych i nieekologicznych źródeł ciepła oraz termomodernizację budynków jednorodzinnych, dla wnioskodawców z niskich grup dochodowych.

W sumie bezzwrotne wsparcie dla źródeł energii, termomodernizacji oraz rozbudowy i modernizacji infrastruktury energetycznej – finansowane w ramach FEnIKS i KPO – obniża koszty energii dla odbiorców końcowych, ogranicza wrażliwość na wahania cen paliw oraz wprost wzmacnia ochronę osób zagrożonych ubóstwem energetycznym.

Ponadto, nowym instrumentem stawiającym czoło wyzwaniu ubóstwa energetycznego ma być Społeczny Fundusz Klimatyczny (dalej: SFK). Fundusz będzie wspierał gospodarstwa domowe i mikroprzedsiębiorstwa w związku z objęciem systemem handlu emisjami paliw wysokoemisyjnych sprzedawanych do gospodarstw domowych i transportu (ETS2). SFK skupia się na transformacji energetycznej poprzez inwestycje ograniczające zużycie paliw wysokoemisyjnych. W okresie przejściowym SFK sfinansuje osłony dla najbardziej wrażliwych gospodarstw domowych, poprzez tymczasowe, bezpośrednie wsparcie dochodu. Warunkiem uzyskania wsparcia ze środków SFK jest przygotowanie Planu Społeczno- Klimatycznego (PSK), zawierającego dokładny wykaz działań, które państwa zamierzają objąć finansowaniem w ramach Funduszu. Prace w zakresie przygotowania PSK koordynuje Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej, natomiast Ministerstwo Klimatu i Środowiska jest jednym z resortów bezpośrednio zaangażowanych w prace nad Planem.

Zgodnie z przyjętymi do PSK założeniami, działaniami komplementarnymi do osłonowych muszą być realizowane równoległe działania inwestycyjne, które skupią się na wymianie źródeł ciepła wykorzystujących paliwa kopalne oraz efektywności energetycznej budynków mieszkalnych i tym samym będą stanowiły istotne działania w zakresie walki ze zjawiskiem ubóstwa energetycznego. W związku z tym, Ministerstwo Klimatu i Środowiska zgłosiło do PSK dwa programy: Program Priorytetowy „Czyste Powietrze” (PPCP) oraz Program Pilotażowy - Społeczności Energetyczne.

Podstawowym założeniem PPCP jest wsparcie wymiany wysokoemisyjnych źródeł na paliwa stałe na nowe, efektywne i ekologiczne źródło ciepła oraz kompleksowa termomodernizacja budynków jednorodzinnych. Należy w tym miejscu podkreślić, że Program stopniowo przyczynia się do ograniczania zjawiska ubóstwa energetycznego na poziomie strukturalnym. W PSK planowane jest przeznaczenie na jego realizację szacunkowo ok. 11,25 mld zł. Natomiast pilotażowy program dedykowany społeczności energetycznym zakłada wsparcie w tworzeniu i rozwoju społeczności energetycznej, jako modelu lokalnej organizacji wytwarzania i konsumpcji energii wspierającej wyjście z ubóstwa energetycznego. Szacuje się, że całkowity budżet programu wyniesie ok. 300 mln zł. Szczegóły dotyczące obu inwestycji zostaną dookreślone w PSK oraz w dokumentacji naborowej.

Ponadto w opublikowanej w grudniu 2025 r. aktualnej wersji KPEiK przewidziano konkretne działania ukierunkowane na ograniczenie skali ubóstwa energetycznego oraz ochronę odbiorców wrażliwych przed skutkami transformacji energetycznej i wzrostem kosztów energii.

Kluczowe instrumenty to:

- poprawa efektywności energetycznej budynków, modernizacja systemów grzewczych i zwiększenie wykorzystania OZE przy jednoczesnym kierowaniu wsparcia do gospodarstw o najwyższych potrzebach (Działanie 153 – Redukowanie ubóstwa energetycznego oraz ochrona odbiorcy wrażliwego);
- system monitoringu oraz identyfikacji gospodarstw wymagających wsparcia (Działanie 154 - Badanie statystyczne dotyczące zużycia paliw i energii w gospodarstwach domowych).

4. W jaki sposób rząd zamierza chronić mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa przed nadmiernym wzrostem kosztów wynikających z polityki klimatycznej?

Systematyczny wzrost wykorzystania energii z najbardziej konkurencyjnych kosztowo źródeł odnawialnych o niskich kosztach inwestycyjnych (budowy) i operacyjnych (użytkowania, produkcji energii), w tym szczególnie w sektorze energetyki prosumenckiej i rozproszonej (obecnie ok. 1,6 mln prosumentów, ok. 150 klastrów energii i ok. 620 spółdzielni energetycznych), w połączeniu z działaniami w zakresie efektywności energetycznej w budynkach oraz zwiększoną efektywnością wykorzystania energii pozwala na obniżenie rachunków i zwiększenie odporności na wahania cen energii przy jednoczesnym zmniejszeniu zapotrzebowania na energię z sieci oraz zapewnieniu lokalnego bezpieczeństwa dostaw energii.

Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2026 r. poz. 68; dalej: uOZE), zawiera mechanizmy ograniczające koszty energii elektrycznej ponoszone przez przedsiębiorstwa przemysłowe, w szczególności podmioty energochłonne, dla których koszty energii stanowią istotny element wartości produkcji. Dostosowanie przepisów uOZE do wymogów CEEAG wymagało wprowadzenia dodatkowych obowiązków po stronie beneficjentów ulg m.in. zasady warunkowości oraz mechanizmu zwrotu nienależnie przyznanej pomocy publicznej, aby przepisy ustawy mogły zostać uznane przez KE za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Zasada warunkowości polega na uzależnieniu możliwości korzystania z ulg od ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Obowiązek ten można spełnić poprzez: realizację przedsięwzięć poprawiających efektywność energetyczną, zużycie na potrzeby własne min. 30% bezemisyjnej energii elektrycznej oraz ponoszenie wydatków na działania ograniczające emisje. Ulgi przewidziane w uOZE ustanowione zostały na najwyższym dopuszczalnym przez Komisją Europejską poziomie, odpowiednio 75% lub 85%, gwarantującym uznanie tej pomocy za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Mechanizmy obejmują możliwość stosowania obniżonych obciążeń z tytułu opłaty OZE, opłaty kogeneracyjnej, a także zmniejszenie obowiązku umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Rozwiązania te mają charakter systemowy i służą ograniczeniu wpływu kosztów transformacji energetycznej na konkurencyjność krajowego przemysłu.

Jednym ze sposobów obniżenia przyszłych rachunków za energię dla przedsiębiorstw, w tym przemysłu, wynikających m.in. z opłat przesyłowych i dystrybucyjnych, jest dalszy rozwój instalacji OZE (wspieranych często przez magazyny energii i inteligentne sieci energetyczne) w modelach społeczności energetycznych, integrujących często przedsiębiorstwa i JST, co pozwala w większym stopniu na bilansowanie nadwyżek w ramach wewnętrznych sieci i unikanie kar za przekroczenia mocy zwiększając zarazem przewidywalność kosztów energii. Ministerstwo Klimatu i Środowiska w tym celu realizuje w ramach środków KPO Inwestycję B2.2.2/G1.1.2 „Instalacje OZE realizowane przez społeczności energetyczne”, której celem jest rozwój lokalnych odnawialnych źródeł energii realizowanych przez społeczności energetyczne (w tym klastry energii, spółdzielnie energetyczne oraz inne społeczności energetyczne wynikające z wdrożenia Dyrektywy RED II), grupowo działających prosumentów ze szczególnym uwzględnieniem roli JST. Na realizację Inwestycji, która przyczyni się do w szczególności lepszego planowania rozwoju

OZE oraz dostosowania tego procesu do lokalnych uwarunkowań, przewidziano łączną kwotę ok. 845 mln zł, z czego 310,3 mln zł na wsparcie przedinwestycyjne istniejących społeczności energetycznych lub podmiotów mających zamiar powołać takie społeczności oraz 528 mln zł na wsparcie inwestycyjne o charakterze demonstracyjnym.

5. Czy przeprowadzono pełne analizy skutków regulacji (OSR) dla kluczowych decyzji klimatycznych podejmowanych w ostatnich miesiącach?

Odpowiedź: Tak

- 1) Projekt rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie szczegółowego zakresu sprawozdania z monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych do zmian klimatu oraz mierników monitorowania i wskaźników monitorowania zawartych w miejskich planach adaptacji dostępny jest na stronie Rządowego Centrum Legislacji [\[link\]](#). Obecnie został przekazany do zaopiniowania przez KWRiST.
- 2) Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przywracaniem retencji i zapobieganiem skutkom suszy – obecnie przekazany do wpisu do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów, razem z OSR.
- 3) Prognoza oddziaływania na środowisko projektu aKPEiK przeprowadzona zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko [\[link\]](#).

6. Jak rząd zamierza zapewnić stabilność i przewidywalność prawa w obszarze klimatu i energii, tak aby umożliwić planowanie inwestycji długoterminowych?

Rząd zamierza zapewnić stabilność i przewidywalność otoczenia regulacyjnego w obszarze klimatu i energii poprzez rozwój oraz konsekwentne wdrażanie założeń strategicznych dokumentów o horyzoncie średnio- i długoterminowym. Kluczowe znaczenie w tym zakresie ma przytoczony wcześniej KPEiK do 2040 r., który określa cele, kierunki polityki oraz ramy działań w obszarze transformacji energetycznej, stanowiąc podstawę dla planowania inwestycji w perspektywie najbliższych dekad.

Uzupełnieniem powyższej strategii będzie opracowywana przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska Długoterminowa Strategia (LTS) do 2050 r. Dokument ten wyznaczy długofalową ścieżkę redukcji emisji oraz transformacji gospodarki w kierunku neutralności klimatycznej, zapewniając przewidywalność regulacyjną w horyzoncie do połowy XXI wieku.

Ponadto, Ministerstwo Klimatu i Środowiska w ramach tworzenia stabilnych warunków dla rozwoju OZE zapewnia i stale modyfikuje ramy prawne dla wsparcia inwestycyjnego energetyki odnawialnej, zróżnicowane w zależności zarówno od charakteru wytwórcy (np. prosumenci, spółdzielnie energetyczne, klastry energii), jak i wielkości poszczególnych źródeł i rodzaju technologii OZE (net metering/net-billing, aukcje OZE, FIT/FIP, aukcje offshore).

Obecnie główny system wsparcia OZE w Polsce dla wielkoskalowych instalacji stanowi przede wszystkim mechanizm aukcyjny, polegający na przeprowadzaniu przez Urząd Regulacji Energetyki (URE) aukcji w ramach tzw. koszyków technologicznych, których zwycięzcy oferujący najniższe ceny sprzedaży określonego wolumenu energii, otrzymują gwarancję stałego przychodu z każdej wyprodukowanej megawatogodziny (MWh) przez okres 15 lat. Mechanizm aukcyjny został przedłużony do 31 grudnia 2027 roku.

Ponadto wsparcie dla producentów energii elektrycznej z mniejszych elektrowni OZE: biogazowych, wodnych oraz biomasowych zapewniają mechanizmy Taryf Gwarantowanych FIT (*feed in tariff*) dla instalacji OZE o mocy do 400 kW oraz System Dopłat do Ceny Rynkowej FIP (*feed in premium*) w postaci stałej ceny zakupu energii dla instalacji OZE o mocy od 400 kW do 1 MW. Systemy FIT/FIP mają obowiązywać przez 15 lat, ale nie dłużej niż do końca 2035 r.

Strategicznym komponentem z perspektywy stabilnego rozwoju sektora OZE w ramach transformacji polskiego sektora energetycznego są również aukcje dla morskiej energetyki wiatrowej (MFW) realizowane w ramach II fazy systemu wsparcia. W dniu 17 grudnia 2025 r. przeprowadzono pierwszą aukcję, obejmującą maksymalną łączną moc 4 GW. Kolejne aukcje w ramach II fazy systemu wsparcia planowane są w cyklu dwuletnim do 2031 r., przy czym następną aukcją przewidzianą jest na 2027 r. Wsparcie dla wytwórców w ramach tego systemu przydzielone jest na okres 25 lat. Zrealizowanie wszystkich zaplanowanych aukcji II fazy systemu wsparcia MFW pozwoli na osiągnięcie 17,9 GW mocy zainstalowanej w tej technologii.

Wsparcie instalacji prosumenckich (tj. źródeł o mocy nie większej niż 50 kW) od kwietnia 2022 r. zapewnia system net-billing (opiera się na wartości wyprodukowanej energii w przeciwieństwie do wcześniejszego systemu net-metering, gdzie rozliczenia odbywały się ilościowo), w którym prosument sprzedaje nadwyżki wyprodukowanej energii do sieci po cenach rynkowych, a uzyskane środki trafiają na indywidualny depozyt prosumencki, który można później wykorzystać na zakup energii, gdy instalacja nie produkuje energii w wystarczającej ilości.

Najbardziej aktualne założenia w zakresie długoterminowych celów strategicznych dla rozwoju sektora OZE uwzględnia obecna aktualizacja KPEiK. Przyjęcie dokumentu będzie stanowić podstawę dla zmian regulacyjnych w obszarze energii i klimatu, a także sprzyjać większej przewidywalności otoczenia regulacyjnego, ułatwiając uczestnikom rynku planowanie i podejmowanie decyzji inwestycyjnych w dłuższym horyzoncie czasowym.

7. W jaki sposób prowadzone są realne konsultacje społeczne dotyczące polityki klimatycznej i jaki wpływ mają one na ostateczne decyzje rządu?

Rząd RP oraz Ministerstwo Klimatu i Środowiska angażuje samorządy i zainteresowane podmioty (np. organizacje pozarządowe) już na wczesnych etapach prac nad dokumentami strategicznymi i legislacyjnymi. W procesie tworzenia i doskonalenia rozwiązań dotyczących ochrony środowiska i klimatu wykorzystywanych jest kilka komplementarnych narzędzi włączania interesariuszy takich jak:

- **zespoły eksperckie i grupy robocze**, które łączą przedstawicieli administracji centralnej, samorządów, organizacji pozarządowych i innych podmiotów posiadających wiedzę specjalistyczną. Ich zadaniem jest wspólne wypracowywanie propozycji rozwiązań, analizowanie skutków regulacji oraz formułowanie rekomendacji;
- **konsultacje publiczne**, obejmujące zbieranie uwag i opinii od obywateli, organizacji społecznych, branż i ekspertów;
- **spotkania konsultacyjne**, które umożliwiają bezpośrednią wymianę argumentów, doprecyzowanie zgłaszanych postulatów oraz budowanie wspólnego stanowiska;
- **uzgodnienia międzyresortowe**, które pozwalają na zharmonizowanie stanowisk różnych resortów i jednostek administracji, co zapewnia, że ostateczne rozwiązania są zarówno merytorycznie poprawne, jak i akceptowalne dla kluczowych interesariuszy.

8. Czy Ministerstwo planuje przedstawienie harmonogramu działań klimatycznych wraz z jasnym wskazaniem źródeł finansowania oraz podziału kosztów pomiędzy państwo, obywateli i przedsiębiorców?

- 1) Filar – ochrona klimatu: harmonogram wdrażania oraz koszty zostały wskazane w projekcie aktualizacji KPEIK: [\[link\]](#)
- 2) Filar - adaptacja do zmian klimatu: harmonogram i koszty działań adaptacyjnych zostaną określone w KSA i PDA.

Z wyrazami szacunku

Z up. Ministra

Urszula Zielińska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM